

Vonku zúrilo leto. Naši ma odložili k babke a tá ma odložila na dvor. Bola nadšená, že ju chvíľu nebudem otravovať. Potichučky sa zatvorila v dome, z ktorého sa dymilo aj napriek tomu, že bol august. Išla preberať fazuľu. Ja som si čupla k záhonu babkiných tují a uhrančivo sa dívala do trávy. Na vajce. Obklopené slamou. Dedinské mravce okolo neho pochodovali v zástupe. Skúmala som vajce z každej strany. Stále vyzeralo rovnako. Akosi mi bolo zrazu nudne. Zvolala som na babku. Ticho. Kričala som na vajce, nech sa vyľiahne.

Z cesty na mňa chlapčenský hlas vykrikoval nepekné slová. Nedalo mi nepozrieť, komu hlas patril. Spoza plotu nazíral susedovie Riško. Pár trpkých spomienok mi ostalo na prázdniny u babky práve kvôli nemu. Naše stretnutia na ulici končili často potýčkami. Nekonečne do mňa zabídal. A ja som vždy rada chodila hlavou proti múru... a to doslova.

***

Strechu nad hlavou, mňa a mojich rodičov, zabezpečoval dom s vnútorným schodiskom. Rodičia mi kedysi venovali trojkolku a práve na nej som brázdila priestory domu. Jedného dňa, keď sme s maminkou osameli a ona na prízemí v jednej z miestností žehlila, som sa hore pri schodoch pripravovala na svoj životný výkon. Netuším, čo mi behalo po rozume, z ktorej rozprávky to prišlo... „Mamiii, poď pozrieť!“ zakričala som na mamku, pripravená sa spustiť dole. Moje nohy už boli nachystané na pedáloch ružovo-zelenej trojkolky. Mama vyšla z miestnosti na chodbu. Na rukách mala kopy vyžehleného prádla. Pozrela na mňa, preľakla sa, pustila prádlo, to ma odštartovalo a letela som dole. Prádlo na zemi, ja tiež. Mama v slzách, ja som vyzerala byť v poriadku... alebo? To bola ale odbočka od hlavnej témy. Naspäť k Riškovi. Voči jeho škaredým slovám neostalo moje srdce chladné. Vzala som vajce z vyhriateho miestečka, namierila na Riška, ladne sa zahнала a bolo po paráde. Vajce sa mu krásne rozpláso na jeho dlhých čiernych vlasoch. Boli jeho pýchou. Balil na ne susedovie dievčatá. Teraz ostali masťné ako panvica na ktorej sa trikrát vyprážalo. Z vlasov mu stekalo vajce, z očí slzy. Z úst mu vychádzal nárek a jeho nohy zavelili beh k dolnému koncu, kde Bražinovci bývali. Z dverí vykúkala babkina hlava. Netvárila sa nadšene, gestom naznačila, nech idem dnu. V očakávaní výprasku som si chránila hlavu a kráčala do vnútra. Nebol čas babke niečo vysvetliť. Ona tiež nedostala čas dať mi világoš. Na

dvere totižto klopala Pani Bražinová. Babka ma zamkla v špajzi, ja som vyžierala otvorený marhuľový kompót, čakala na damoklo-babkin meč, ktorým bola jej vychádzková palica na podopieranie. Určite ma zmastí ako žito. Mala v tom prax. Vychovala predsa štyri deti. Babka po odchode susedy otvorila dvere do špajze, rýchlo dýchala, na čele mala kropaje potu a vo vzduchu držala palicu. Nebudem detailná, no môžem povedať, že prázdna fľaša od marhuľového kompótu bola slabým štítom.

***

Prebudila som sa rozhorúčená v posteli. Na soške kohúta, v ktorom boli zabudované hodiny, svietilo pol siedmej. Bolo počuť prichádzať babku, isto bola po raňajky. Každý druhý deň o šiestej ráno chodí na nákup. Len kto vie, či po včerajšku niečo doniesla aj mne. Opatrne som vyliezla z postele, na zadku zabořila modrina. Babka ma nešetřila. Najesť mi ale dala. Mali sme jahodový jogurt s rožkom a kakavko na spláchnutie stravy. Na obed budú dukátové buchtičky a slepačia. Ujo Jožo poslal aj jaternice zo zabíjačky a obarovú polievku, no na to som ja bola moc fajnová. Dnes prídu aj Tomáš s Michalom – moji bratrance. Chlapci, ktorí ma vždy naučili niečo nové. Na kazetky sme si v multifunkčnom magnetofóne nahrávali rôzne príbehy alebo rozhovory o mystických veciach. Bratrance často nahlas čítali poviedky z hororového časopisu. Najviac na mňa zapôsobila poviedka o jednookom Bleskomandírovi, ktorý sa každú noc díval na spiacich ľudí cez okno. Tentokrát však bolo krásne počasie, takže nebolo nutné ostať u babky a čítať si, alebo hrať kenta a záchod. Sedeli sme vonku vo dvore. Ja som pozorovala bratrance, oni sústredene pracovali na výrobe niečoho, čo som v tej chvíli nevedela pomenovať. Pred mojím zrakom vyrobili najnebezpečnejšiu vec, akú moje oči do šiestich rokov videli. Bolo to fusátko. Vlastne sa jednalo o flusátko, ale v tom veku som sa ešte nekamarátila s písmenom „l“. Na odrezanom hrdle fľaše bol pripevnený odstrihnutý balón, ktorý pevne držal, natiahol sa a dnu ste strčili náboj – jarabinu a potom už len... flus... Náboje končili na nás, cudzích deťoch, košoch, až sme dobehli k úplne vrchným domom. Jeden z nich hneď bil do očí. Jeho pestrá záhrada plná kvetov priam lákala použiť flusátko. V dome žila teta hodinárka. Tak milo ju všetci volali, ale nikto ju nemal rád. Strašila nás, deti i dospelých. Sedávala za záclonou pri okne ako ten jednooký Bleskomandír, ibaže z druhej strany okna. Sledovala všetko a všetkých. Možno aj vďaka nej sa ulica, na ktorej babka bývala, stala najbezpečnejšou v obci za roky 1970 – 1997. Pred domom tety hodinárky prišiel čas na ďalšie otestovanie flusátka... Zamerali sme sa na partiu okrasných trpaslíkov, okolo ktorých boli kvetináče

s muškátmi. Chyba. Tetkin syn vo dvore nás zbadal a hnal sa na nás s hadicou so striekajúcou vodou. Len sme tak leteli do najbližšieho poľa.

***

Po chvíli strachu prišla radosť. Ukázalo sa, že nás v poli obklopuje milión krásnych dozretých kukuríc. Povedzme si otvorene... Ako decku sa vám veľa vecí prepečie. Prečo by to nemohli byť aj kukurice? Komukoľvek patrili ich nebude vladať zjesť sám. Vlastne spravíme dobrý skutok! Kukuricu sme brali všade, do mikín, do vreciek na nohaviciach, pre nás, pre rodičov, pre babku, uja, susedov... Až sa skoro zotmelo a vystrašil nás obrovský svetelný lúč, niekde na opačnej strane poľa. Keďže bol vtedy populárny seriál Akty X, náš beh z poľa bol naozaj rýchly. Neskôr sme sa dozvedeli, že lúč bol ohňostroj. V dedinskom amfiteátri pod horou sa konali oslavy SNP.

***

Domov sme prišli zablatení a vystrašení. Babka sa nahnevala. Snažili sme sa si ju udobriť tou jednou kukuricou, čo prežila cestu domov. Kukurica ju vôbec nepotešila, pretože babka mala len štyri zuby. Dohodli sme sa s bratrancami, že na ďalší deň musíme byť dobrí. Tomáš bol z nás najstarší. Navrhol, že babke spravíme puding, lebo ten netreba žuť.

***

Ráno nás babka vzala na prechádzku a po vodu vajcovku z dedinského prameňa. Kedysi bola vajcovka tak silná, že štuple z fliaš samé vystreľovali. Opäť sa prejavila moja - hlava proti múru. Kráčali sme dolinou, mierne do kopca. Ja, babka, Tomáš a Michal. Cesta pomerne úzka, ledva na jedno auto. Oproti z diaľky na nás varovne kričal starší pán na bicykli. Babka nás rukou posunula na okraj cesty. Ako sa cyklista blížil, v mojej hlave sa čoraz silnejšie ozývalo, že to musím vyskúšať. Vyskúšať, aké to je zastaviť cyklistu v obrovskej rýchlosti. Treba skúsiť všetko, no nie? Už len preto, že to babka zakazuje. Niekedy sa mi zdalo, že mi bráni robiť tie najzábavnejšie veci. Nechcem prísť o ďalší zážitok, som predsa na prázdninách! Cyklista nedobrzdil, babka ma nezachytila. Odreniny mierne. Kolesá pokrivené, bicykel nepojazdný. Michal a Tomáš sa smiali, ujo nadával a babka mi dala za ucho hned, ako som vstala zo zeme. Potom sa prežehnávala celou cestou domov. Druhou rukou pevne držala tú moju. Keď zamkla bráničku, konečne ma pustila. Ruka sa mi prekrvovala ešte hodinu.

***

Večer na mňa prišla veľká clivota za rodičmi a hračkami. Rumázgala som tak, že aj v dome oproti sa rozsvietilo. Babka ma tíšila, no môj plač neprestával. Donútila som ju,

aby na seba hodila baloniak, na nohy krpce, ktorých mala asi desať párov, na mňa bundičku s myškami. Ako ma tak držala pod pazuchou, v diaľke sme uvideli obecnú poštu s telefónnou búdkou. Na chvíľu som ostala pokojná. Babka zvierala slúchadlo. Na opačnej linke sa ozýval vyzváňací tón. Rodičia sa nehlásili. Po čase mi prezradili, že vtedy boli na výlete v Poľsku. Asi si potrebovali trocha oddýchnuť. Možno trochu aj odo mňa. Znova som sa rozplakala, lebo dnes budem spať len s mackom a všetky ostatné plyšáky ostali v detskej izbe, bezo mňa. Vrátili sme sa prázdnu nočnou cestou. Doma do mňa babka hodila dve rumové pralinky, do seba dva rumy a išli sme spať.

***

Na raňajky klasický rituál, kakao, rožky, jogurt. Radšej by som si už dala farebné guľičky s mliekom, no vzdialenosť kuchyne nášho domu so schodiskom bola na moje krátke nohy príliš dlhá. Posilnená raňajkami som pomáhala babke okopávať zeleninu v záhrade. Skôr ako okopávala som však kopala do babkiných moriek. Prvých pätnásť sekúnd mi to prišlo náramne smiešne. Potom sa morky spojili a zaútočili proti mne. No jasné! Myslím, že v tento moment začala tá fobia. Babka ma neutešovala, ešte mi strelila, že jej plaším zvieratá.

„Takže tu má počiatok môj strach zo všetkého opereného. Sorry, že som to neskrátila. Teraz spusti ty.“ hovorím Rišovi, sediacemu oproti mne.

Kolega sa mi páčil od prvého momentu, ako som nastúpila do fabriky. Toto bolo naše prvé rande. Rišo dopil minerálku na ex. Chvíľu mu trvalo, kým sa rozrozprával. Ukázalo sa, že starých rodičov mal tam, kde ja babku. Po tej informácii som sa na neho lepšie zadívala. Bol to Riško s rozplásnutým vajcom na hlave, akurát teraz už bol plešatý a na malého Riška sa už veľmi nepodobal. Pripomenuli sme si ďalšie historky a bol to nakoniec pekný večer. Všetko klapalo. Po večeri, mierne opojená vínom, som dostala správnu dávku guráže. Rišo ju mal tiež a zavolať ma k sebe domov. Kolegyne hovorili, že netreba ísť hneď, ale čo keď bol taký fešák. Byť mal veľký, veľa som z neho nevidela, lebo Rišo nezaplatil elektriku. Išli sme rovno do spálne a... zaspali. Alkoholu bolo priveľa. Naozaj. Uprostred noci som sa zobudila na suchoty. Po hmáte som blúdila Rišovým bytom. Našla som kuchyňu aj pohár. Ako som tak pila opretá o linku, všimla som si na stenách nejaké diplomy. Nebolo vidieť za čo a nebola som v stave to skúmať. Inak to bola typická kuchyňa plná špinavých riadov. Viedli odtiaľ dvere na balkón. Dostala som chuť na cigaretu. Z kabelky, ktorú som mala na stole v kuchyni, som vylovila škatuľku a zapalovač. Rišo mi povedal, že nemám chodiť na balkón, no na dôvod som si nevedela v tom stave spomenúť a keďže som, aká som... Chuť si zapáliť

bola väčšia ako chuť počúvnuť Rišov zákaz. Spoza dverí som nazrela, či mu tam nechýba podlaha alebo niečo podobné, no balkón sa zdal byť v poriadku. Neváhala som a vyšla som von. Zapálila som si. Začula som trepot krídiel. Povedala som si, že musím nabudúce menej piť. Trepot však neprestával. Akoby to bolo rovno pri mne.... Otočila som hlavu doľava, na zemi boli dve klietky. Dívali sa odtiaľ na mňa dva páry červených holúbich očí. Premohla ma panika a cigareta putovala rovno do nich. Utekla som dnu, zabuchla dvere, bežala za Rišom. Striasalo ma. Hrkúť bolo počuť celou cestou do spálne. Prebudila som Riša, kričala po ňom, on sa bránil. Bolo cítiť akúsi spáleninu. Zastavil sa mi dych. Na sucho som preglgla a poslala Riša na balkón. Medzitým som sa rýchlo obliekla a hľadala východ z bytu. Rišo hasil holuby a hrešil. Vonku svitalo. Kráčala som domov uvažujúc o zmene pracovného prostredia.